

מזמור לתודה, ברית מילה

להבין מדוע בקרבן תודה הוצרך האדם להביא כבש ולהקריב 40 לחמים? הלא מתוך ה-40 לחמים, 4 לחמים ניתנים לכהן, וכל שאר הלחמים נשאר לבעלים המקריב את הקרבן. ויוצא שעל המקריב את קרבן התודה לאכול כבש אחד ו-36 לחמים. וצריך להבין איך יכול אדם אחד לאכול כמות כה גדולה של מזון, ביום ולילה אחד. אלא יש לומר שמטרת התורה להביא את האדם למצב שבו יגדיל את חסדי ה' ויספר נפלאותיו בפני קהל ועדה. ולכן אמרה התורה שיביא כמות גדולה מאוד של לחמים ביחד עם הקרבן ולאוכלו בזמן כה קצר, ועל ידי כך יהיה המקריב חייב להביא קהל גדול של אנשים כדי שיספיקו לאכול את כל הלחמים והכבש ביום אחד, וברגע שיזמינם לאכול את הקרבן והלחמים ישאלוהו איזה קרבן זה? ועל איזה נס אתה נותן להקב"ה תודה? ואז יצטרך להודות ולשבח בפניהם את מעשי ה', ועל זה נאמר: "אודה ה' בכל לבב בסוד ישרים ועדה". זהו יסוד עבודת האדם, להכיר ולפרסם מתוך בחירה וידיעה שהכל מאיתו יתברך, ואין עוד מלבדו.

ספר "מזמור לתודה"

ברית מילה

מילה מגינה ומצילה בכל עת
על כן בשכר זו א-ל חי חלקנו צורנו צנה להציל ידידות
זרע קודש שארנו משחת, למען בריתו אשר שם בבשרנו
בגמרא (סוטה כא.) אמרו, שמצוה מגינה על האדם בשעה
שהוא עוסק בה. על פי זה כתב רבי נתן געשטטנר זצ"ל
בספרו "להורות נתן", שמצות מילה מגינה ומצילה את
האדם מישראל בכל עת ובכל שעה, שהלא הוא מקיים
את המצות המילה בכל רגע שהוא מהול. אלא שיש
לברר, מנין שמצות מילה מתקיימת כל זמן שהיא
חתומה בבשרו של האדם, אולי אין מצות מילה
מתקיימת אלא בשעת עשייתה?

על כך כתב ה"להורות נתן", שיש להסתמך על המובא
ב"תשובת רבינו חיים אור זרוע" (סימן יא), שכך כתב,
והביא לכך ראיה מדברי הגמרא (מנחות מג:), שדוד
המלך הצטער בזמן שנכנס לבית המרחץ מפני שהרגיש
שהוא ללא מצוות, לא ציצית ולא תפילין ולא דברי
תורה, עד שנזכר שהוא מהול וחזר לשמוח. אם נאמר
שקיום מצות מילה אינו אלא בשעה שעושים את
המילה, מדוע שמח דוד המלך מהמילה יותר משאר
המצוות? אם מפני שמלו אותו בזמנו, הלא גם את שאר
המצוות קיים בזמנו, ועוד באותו היום התעטף בטלית
ועיטר את ראשו בתפילין, ומדוע דוקא במילה שמח?
אלא מוכח שמצות מילה מתקיימת לא רק בזמן עשייתה

חובה להודות על כל טובה

כתב בספר "שם דרך": הבה נראה כמה גדול החיוב לא לשכוח להודות להקב"ה על כל טובה, ולו הפעוטה ביותר. כתוב במדרש (ב"ר עג. ח): שרחל קראה את שם בנה יוסף על שם "ותאמר אסף אלוקים את חרפתי" (בראשית ל): כל זמן שאין לאשה בן אין לה במי לתלות סרחונה, משיש לה בן תולה בו. מי שבר כלי זה? בנך! מי אכל תאנים אלו? בנך! ולכאורה מדרש אגדה זה תמוה עד מאוד, היעלה על דעת, שכל ההודאה שמצאה לנכון להודות להקב"ה כאשר זכתה לבן, היא: "על שיש לה במי לתלות סרחונה". אתמהה. ביאור הדברים נראה על פי מה שאמר הסבא מסלבודקא זצ"ל, הנה בין הברכות הראשונות בברכות השחר אומר האדם בבוקר את הברכה "הנותן לשכוי בינה להבחין בין יום ובין לילה". ותמוה מה כל כך חשובה לאדם נ

הלכה: סדר המילה

יש לרחוץ את התינוק לפני המילה כדי לנקותו אפילו בשבת ומלבישין אותו בגדים נאים, כיום הכנסתו לחופה. נוהגים להדליק נרות בשעת המילה, על שם כי נר מצוה ותורה אור, והוא דרך שמחה וכבוד, או משום שכך היו נוהגים בשעת הגזירה להדליק נרות בבית שיש בו ברית מילה לסימן לעוברים שם שיכירו שיש שם ברית מילה, וילכו לשמוע הברכות, וכשמלין יותר מתינוק אחד ידליקו נר לכל אחד ואחד.

ספר "אוצר הברית"

פתגם: מי שמתעניין ב', משתתף בצערי עדיף לי על הנותן לי צדקה

ספר "אלף פתגם ופתגם"

חקירה

מילה: חיוב כרת לערל שלא מל הוא בכל יום ויום, או רק כשמת ולא מל במזיד (רמב"ם מילה א: רק כשמת, ראב"ד: כל יום, דן בדבריהם קובץ שמועות שבועות א')
ספר "קובץ יסודות וחקירות"

סיפור: לא כל שוטה נביא

קהילה אחת באמריקה מינתה עליה רב, שהוטל עליו להיות גם חזן ושוחט. ערב שבת ראשונה ניגש שמש בית הכנסת אל הרב ושאלהו: רבי איזו פרשה יקראו מחר? נתן בו הרב עינים זועפות ואמר: כאשר נתמנתי לרב עליכם, קיבלתי על עצמי להיות רב, חזן ושוחט, וזאת במיטב יכולתי, אבל מעולם לא התחייבתי להיות גם נביא.

ספר "חד וחלק" חלק ב' (דף נב)

"מזל טוב"

לאביו ולאמו של רך הנולד, אריה ומרים

שיזכו לגדלו לתורה לחופה ולמעשים טובים

יוצא לאור לרפואה שלימה של דינה בת מרים, רפאל יהודה בן מלכה, אליהו בן מרים, שלמה בן מרים, חיים אהרן לייב בן רבקה, שמחה ג'וזת בת אליז, חיים בן סוזן סולטנה, סשה שלום בן דבורה רחל. זרע של קיימא לרינה בת זהרה אנריאט. לעילוי נשמת: ג'ינט מסעודה בת ג'ולי יעל, שלמה בן מחה, דניאל בן רחל, רפאל שלמה בן אסתר, חוה בת צביה, מיה בת רחל.

אלא בכל רגע ורגע שאדם מהול, בדיוק כמו שכל זמן שהתפילין מונחות בראשו ובזרועו של אדם, הוא מקיים מצוה. על כך אנו משבחים להשי"ת לאחר קיום מצות ברית מילה, למען בריתו אשר שם בבשרנו, כי הברית חקוקה בבשרנו לעד, ואשר על כן, בדין הוא שתגן עלינו המצוה ותציל אותנו בכל שעה.

ספר "ומתוך האור ברית מילה"

הדרך לכבישת היצר

תמהו רבים מה טעם מצות מילה בהיות התינוק בן שמונת ימים בלא דעת וכוונה למצוה, לכאורה אין השפעה לתינוק במעשה זה.

נראה לבאר, כתב רבי חיים ויטאל זצ"ל על הפסוק: "הוא ישופך ראש ואתה תשופנו עקב" (בראשית ג. טו), הקב"ה אמר לנחש הקדמוני, יצר הרע, שהאדם יהיה בכוחו לשלוט עליו ולכבושו לגמרי, אם רק יתחזק בראש ובתחילת העבודה. וזהו "הוא ישופך ראש". אבל "אתה תשופנו", היינו הנחש, יהיה בכחך לשלוט על האדם ולהפילו, כאשר האדם יהיה בבחינת "עקב", רק בסוף, דהיינו שכל כוחו והתאמצותו יהיו רק בסוף, כי אז כבול הוא ביד היצר הרע. הרי שהכח לכבוש את היצר הוא רק אם ישופנו ראש, וכיון שכן ציוה ה' למול את התינוק עוד בתחילת בואו לעולם, כי אז יהיה בכוחו לגבור על היצר הרע, ולכבושו לגמרי כאשר יבוא אליו במשך חייו. ואל יאמר מאן דהוא, מה משפיע מעשה זה לילד הקטן בן שמונה ימים, שלא מבין מאומ